Nr. 1. Toruń, dnia 1. lipca 1922 r. Rok I.

WIADOMOŚCI GOSPODARCZE

IZBY PRZEMYSŁOWO-HANDLOWEJ W TORUNIU
DWUTYGODNIK INFORMACYJNY

Prenumerata wynosi w Toruniu i na prowincji:		Ogłoszenia:	
Całorocznie	Mp. 2.400 —	Cała stronica	Mp. 20.000 —
Półrocznie	„ 1.200 —	Pół stronicy	„ 10.000 —
Kwartalnie	„ 600 —	Ćwierć stronicy	„ 5.000 —
		$^1/_8$ stronicy	„ 2.500 —

Numer pojedyńczy kosztuje 100 Mk.

Nakład i własność Izby Przem.-Handl. w Toruniu. — Redaktor odpowiedzialny: Dr. Tadeusz Raczyński.

Izba Przemysłowo-Handlowa w Toruniu przystępuje do wydawania czasopisma „Wiadomości Gospodarcze Izby Przemysłowo-Handlowej w Toruniu". „Wiadomości" wychodzić będę na razie co dwa tygodnie i spełniając równocześnie rolę urzędowego organu Izby, zawierać będą m. in. streszczenia najnowszych ustaw, rozporządzeń i zarządzeń władz na polu gospodarczem, wiadomości z dziedziny przemysłu i handlu krajowego i zagranicznego, tudzież ważniejsze głosy prasy dotyczące gospodarki krajojowej, wszelkie zestawienia i dane statystyczne, opracowywane w Izbie — oświetlone odpowiednimi artykułami.

Przyłączenie Górnego Śląska do Polski.

Formalnie przez ogłoszenie w „Dzienniku Ustaw" Nr. 44 Ustawy o ratyfikacji konwencji niemiecko-polskiej z dn. 15 maja b. r. oraz oświadczenia rządzwego z dn. 23 maja b. r. w sprawie podziału Górnego Śląska, a faktycznie przez wkroczenie Wojsk Polskich dn. 20 b. m. na teren Górnego Śląska spełniony został wiekopomny akt dziejowej sprawiedliwości.

Przebogate wiano w postaci niezłomnego ducha i skarców przyrody niesie w darze Lud Śląski swej ponad wszysfko umiłowanej Ojczyźnie.

Izba nasza — dając wyraz radosnemu uniesieniu sfer przez się reprentowanych — wystosowała na ręce Pana Wojewody Śląskiego następującą depeszę:

„Witamy Bratnią Dzielnicę w granicach odrodzonej Ojczyzny. Ludowi Górnośląskiemu Cześć!
Izba Przemysłowo Handlowa w Toruniu".

Zarządzenia władz polskich.

Ruch paczkowy z Rumunją.

Rozporządzeniem Ministra Poczt i Telegrafów z dn. 1 czerwca b. r. (Dz. Ust. Nr. 43) wprowadzono od dnia 15 czerwca wzajemną wymianę paczek między Polską a Rumunją.

Dopuszczone są paczki do 20 kg. (1, 5, 10, 15 i 20 kg.) bez podanej wartości lub z podaną wartością najwyżej do 1000 fr. w złocie. Wykluczone są na razie paczki pospieszne i pilne paczki za pobraniem lub bez pobierania opłat celnych i pocztowych. Do każdej paczki musi być dołączony 1 adres pomocniczy i 2 deklaracje celne. Opłaty uiszczane z góry wynoszą: a) za każde 5 kg. wagi po 40 centymów w złocie, za paczki zaś do 1 kg. po 30 centymów w złocie dla kraju nadania i przeznaczenia; b) za paczki ochronne o 50% więcej; c) przy paczkach z podaną wartością pobieraną będzie należytość asekuracyjna za każde 300 franków lub część 300 fr. — 50 centymów w złocie i ponadto należytość asekuracyjna w kwocie 50 centymów w złocie. Odszkodowanie wynosi 2 franki w złocie za każdy kilogram lub jego część, zaś przy paczkach z podaną wartością w granicach wysokości podanpj wartości.

Ekwiwalent marki polskiej do franka złotego odnośnie do opłat i wypłaty odszkodowania ustala się: 1 fr. zł = 700 mk. pol.

Przeliczanie walut obcych na marki polskie przy umowach ubezpieczenia.

Odnośne rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 2 maja b. r. (Dz. Ust. 41) wprowadza obowiązek przeliczania składek ubezpieczeniowych pobieranych w walucie obcej — na marki polskie według przeciętnego kursu giełdy warszawskiej w dniu ostatnim przed pobraniem składki, a sumy ubezpieczone wypłacone w walutach obcych — wedle przeciętnego kursu tejże giełdy w dniu ostatnim przed wypłatą sumy ubezpieczonej. O ile w dniach tych nie było notowań, oblicza się według kursu ustalonego poraz ostatni w ciągu okresu sześciomiesięcznego, poprzedzającego

dnie wskazane. Jeżeli w tym czasie nie było notowania przyjmuje się ich przeciętną wartość sprzedażną wedle cen pozagiełdowych. ujawnionych po raz ostatni w ciągu okresu sześciomiesięcznego, poprzedzającego dnie wskazane. Instytucje ubezpieczeniowe obowiązane są w księgach swych wykazywać sładki i sumy ubezpieczone tak w walutach obcych, jako też w markach polskich i uwidacznić przytem dzień i kurs przeliczenia.

Rozporządzenie to weszło w życie dnia 8. czerwca.

Wyjaśnienie w sprawie wypłat w walucie niemieckiej.

Wobec podniesionych wątpliwości Ministerstwo Skarbu, Sprawiedliwości i b. Dzielnicy Pruskiej wyjaśnia, iż zakaz wypłaty w markach niemieckich i moratorjum wprowadzone ustawą z dn. 20 listopada 1919 r. Dz. Ust. Nr. 91, poz. 492 w stosunku do zobowiązań w markach niemieckich, jakie powstały na obszarze b. dzielnicy pruskiej przed dniem wejścia w życie tej ustawy nie stosuje się do zobowiązań powstałych po tym terminie w miejsce zobowiązań starych drogą odnowienia długu, o ile nowa umowa zawartą została poza obszarem b. dzielnicy pruskiej i o ile jako miejsce płatności oznaczona w niej będzie miejscowość położona poza obszarem tej dzielnicy, t. j. województwa poznańskiego i pomorskiego.

Świadectwa na przewóz spirytusu i wódki.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 22 maja b. r. (Dz. Ust. 43) wprowadza dla przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, prowadzących obróty spirytusem obowiązek wydawania odbiorcy lub przewoźnikowi przy odprawie ponad 10 litrów — świadectw przewozowych według podanego w Dz. Ust. Nr. 43 wzoru.

Rozporządzenie to wchodzi w życie dnia 1. lipca b. r.

Z Dyrekcji P. K. P. Gdańsk.

Dyrekcja Kolei Państwowych w Gdańsku, w uzupełnieniu swego telegramu z 2 b. m. donosi dodatkowo, że również w pociągach osobowych Nr. 112 i 113 na linji Tczew-Gdańsk-Strzebielno znajdują się po 2 wagony zamknięte dla tranzytowego ruchu uprzywilejowanego.

Zarządzenia władz zagranicą.

Cło na towary polskie wwożone do Kanady.

Ministerstwo Przemysłu i Handlu podaje do wiadomości, iż na skutek interwencji Konsulatu Polskiego w Kanadzie udało się uzyskać urzędową interpretację rozporządzenia Kanadyjskiego Ministerstwa Ceł i Dochodów niestałych z dnia 4. VI. 1921 r., które usuwa dotychczasowe trudności polskiego importu do Kanady w sposób najzupełniej zadawalniający.

Rozporządzenie z dnia 4. VI. 1921 r. zakreślało przy stosowaniu obliczeń celnych „ad valorem" możliwość spadku obcej waluty tylko do połowy wartości parytetu, co naturalnie uniemożliwiało eksport do Kanady krajom o niskiej walucie, zmuszając eksportera płacić cło wielokrotnie wyższe, niż nakazywałaby realna wartość towaru.

Konsulat przeto uzyskał od Kanadyjskiego Departamentu Celnego oświadczenie, mocą którego do towarów polskich nie będzie stosowane rozporządzenie z dnia 22. VII. 1920, odnoszące się do krajów o walucie nieustalonej (whenewer the value of a currency has not been proclaimed). Rozporządzenie to przypisuje Brytyjskiemu Konsulowi określenie na fakturze konsularnej prawdziwą wartość pieniędzy danego kraju. Równocześnie Departament Ceł zawiadomił o powyższem komory celne w Montrealu i Winnipegu, wskazując, w jaki sposób należy traktować walutę polską przy obliczaniu cła.

Stosunki handlowe z Królestwem S. H. S. (Jugoslavia).

Ministerstwo Przemysłu i Handlu przesyła do wiadomości niektóre uwagi co do nawiązywania stosunków handlowych przez polskie koła handlowo-przemysłowe z Królestwem S. H. S.:

I. W związku z ograniczeniem obrotu dewizami i walutami kupcy jugosłowiańscy przed nabyciem dewizy muszą stwierdzić potrzebę jej kupna fakturą w oryginale lub w odpisie. Dopiero na tej podstawie kupiec tamtejszy otrzymuje od Banku Narodowego pozwolenie na kupno dewizy, która musi jednak opiewać na tę walutę zagraniczną, która jest w obiegu w tym kraju, gdzie towar został kupiony. Wobec tego kupiec, któryby kupił towar w Polsce za walutę inną niż polskie marki, nie mógłby wogóle otrzymać dewizy głoszącej na walutę frankową lub inną, otrzymać zaś może dewizę tylko na marki polskie, na które musi opiewać i sama faktura.

Powyższa okoliczność jest bardzo ważna dla naszych kół przemysłowo-handlowych, gdyż firmy nasze wystawiają zwykle oferty na walutę frankową.

II. Kupno-sprzedaż na rynku jugosłowiańskim odbywa się w dwojaki sposób:

1. bezpośrednio, co jest możliwe dla firm zagranicznych, które dobrze już znają tamtejszy rynek zbytu;
2. pośrednio przez te firmy, które nie miały jeszcze sposobności wejść w ścisłe stosunki z jugosłowiańskiemi kołami handlowemi i nie mogły zaznajomić się z tamtejszemi stosunkami. W tym ostatnim wypadku wedle przekonania Belgradzkiej Izby Handlowej byłoby najodpowiedniej, by polscy producenci postarali się o stałe

zastepstwa swoje w Królestwie S. H. S. W tem będzie im pomocny Wydział Konsularny Poselstwa Polskiego w Belgradzie, który w porozumieniu z tamtejszemi Izbami Handlowemi poda interesantom osoby, względnie firmy fachowe, solidne i godne zupełnego zaufania, któreby reflektowały na polskie zastępstwa.

Przy tej sposobności Belgradzka Izba podniosła ponownie, że dobrym zbytem mogłyby się cieszyć polskie wyroby wełniane, bawełniane i lniane, oraz jutowe.

Przedstawicielstwa na Francję.

Do Biura Radcy Handlowego w Paryżu zwróciła się firma Eugene Van Cabeke — 17 rue Boissy d'Anglas-Paris, pragnąca reprezentować jakąś firmę polską, w zakresie minerałów i metali, produktów chemicznych i siarczanu miedzi.

O ile propozycja ta zainteresuje nasze firmy, zechcą one poinformować się co do firmy E. van Cabeke w domu informacyjnym R. G. Dun-Paris — 32 rue Taitbout.

Ministerstwo Przemysłu i Handlu uprasza o zakomunikowanie odpowiedzi bądź Radcy Handlowemu przy Poselstwie Polskiem w Paryżu, bądź do p. E. van Cabeke.

Do Biura Radcy Handlowego w Paryżu zwrócił się p. G. Paszkowski, franc. inżynier ze Szkoły Górniczej (Ecole des Mines), b. Kapitan Artylerji (adres: u p. Bing, 2 Av. Bougeaud-Paris), który wraz z kilku kolegami, również inżynierami wymienionej szkoły, założył biuro reprezentacji na rozmaite artykuły, jako to: wyroby metalurgiczne, górnicze, chemiczne, materjał kolejowy, naftę, drzewo i t. p. P. Paszkowski podjąłby się chętnie przedstawicielstwa jakiejś polskiej firmy lub załatwienia dla niej komisów we Francji. Jako referencję podaje p. Paszkowski: deputowanych Castel i A. Sarraut, min. kolonji, oraz banki w Narbonie (Aude), jak Agence de Narbonne etc.

Przedstawicielstwa na Polskę.

Do Biura Radcy Handlowego w Paryżu zwrócił się p. E. Vuichard-Salon de Provence (Bouches du Rhone), poszukujący przedstawicieli na Polskę dla oliwy, mydeł, kawy, tłuszczów roślinnych, konfitur i t. p. O ile propozycja ta mogłaby zainteresować naszych kupców, zechcą poinformować się oni co do firmy E. Vuinchard w domu informacyjnym R. C. Dun-Paris 32 rue Taitbaout, która nieomieszka nadesłać dokładnych referencyj.

Ministerstwo Przemysłu i Handlu uprasza o zakomunikowanie odpowiedzi bądź Radcy Handlowemu przy Poselstwie Polskiem w Paryżu, bądź do p. E. Vuinchard.

Ruch wydawniczy.

Życie Gospodarcze (Poznań, 15 czerwca 1922 r). Otrzymaliśmy numer okazowy dwutygodnika p. t. „Zycie Gospodarcze", wydawanego od dn. 15 czerwca w Poznaniu. Skład Komitetu organizacyjnego pisma, w który wchodzą panowie Seweryn Samulski, Dr. inż. Adam Kręglewski, Józef Kozielewski, Tadeusz Osiński i Edward Pawłowski — świadczy o wysokim poziomie, na jakim to tak potrzebne pismo będzie utrzymane.

Wydawcą pisma jest Związek Fabrykantów w Poznaniu. — Redaktorem p. Stefan Cichowski, b. referent w Departamencie Przemysłu i Handlu Minist. b. dzieln. pruskiej.

Numer okazowy otwiera „Słowo wstępne", pióra dyr. S. Samulskiego, w którem autor przedstawia ideologję sfer przemysłowo-handlowych b. zaboru pruskiego, której wyrazicielem od r. 1910 jest Związek Fabrykantów — instytucja, która na polu organizacji sił polskich w walce z intensywną polityką eksterminacyjną pruską — złożyła niespożyte zasługi. Autor wskazuje w swej przedmowie na konieczność należytego informowania władz centralnych o postulatach naszego b. zaboru i wyraża nadzieję, że „Zycie Gospodarcze przyczyni się do ułatwienia rozwiązania rozlicznych zagadnień gospodarczych, ku pożytkowi nie tylko przemysłu lecz całego ogółu".

Spełnienia tych nadziei sympatycznemu pismu serdecznie życzymy.

Głosy Prasy.

Monopol tytuniowy.

Osteuropäische Wirtschaftszeitung (Nr. 24 z 15. VI. b. r.) ogłaszając wiadomość o uchwaleniu monopolu tytuniowego przez Sejm Polski notuje pogłoskę, jakoby pomorskie fabryki wyrobów tytuniowych zamierzały przenieść się do nadgranicznych miast pruskich, gdzie miały one sobie już nawet zapewnić odpowiednie pomieszczenia. Nie wchodząc w meritum tej na razie nie sprawdzonej pogłoski, zanotować ją należy jako symptom rozpoczynającego się upadku tak pięknie rozwiniętego przemysłu tytuniowego w naszej dzielnicy.

Jeżeli zważymy, że szczególnie przemysł cygarniczy oparty jest jako produkcja ręczna, wyłącznie na doskonałej sprawności majstrów pochodzenia niemieckiego, których w braku odpowiednich sił polskich starano się po fabrykach z wielkim trudem utrzymać, zrozumiemy, że po zwinięciu fabryk i przeniesieniu ich na terytorjum niemieckie będzie niezmiernie trudno na nowo je uruchomić.

Również i „Gdański Rynek" (Nr. 24 z dn. 19. VI. b. r) zabiera głos w sprawie uchwalonego w Polsce monopolu tytuniowego i przeprowadzając równocześnie porównanie z deficytowym zarządem kolejowym w Polsce tudzież z polityką monopolową w Rosji — wykazuje, że niewątpliwe korzystne dla Skarbu Państwa strony monopolów zdołają rozwinąć się dopiero w państwie, w którem wszelkie działy administracji

są doskonale zorganizowane, w państwie, które posiada dostatecznie silną egzekutywę, celem zwalczania „ciemnych elementów”, uprawiających pokątną konkurencję z monopolami.

Składy tranzytowe w Toruniu.

W urządzeniach handlowych naszego kraju daje się odczuć dotkliwa luka w dziedzinie handlu zagranicznego — a mianowicie brak składów celnych tranzytowych. W pierwszym rzędzie okazuje się niezbędność takich składów przy imporcie do Polski z zagranicy a w szczególności surowców, jak bawełna, tytoń, towarów kolonjalnych, chemikalji, nawozów sztucznych etc. Dotychczas zależni jesteśmy od prywatnych składów tranzytowych w Gdańsku, które na potrzeby państwa o 30 miljonach ludności nie są obliczone, tembardziej, że Gdańsk w handlu zagranicznem Niemiec odgrywał rolę podrzędną.

Najważniejsze z pośród niezliczonych korzyści, jakie miastu i państwu oraz ogółowi kupiectwa naszego przyniesie urządzenie w Toruniu składów tranzytowych dadzą się zauważyć w następujących punktach: Posiadanie własnych składów tranzytowych

1) uniezależni nas od Gdańska, którego wpływy dla Polski nie zawsze są korzystne;
2) ułatwi i uprości całą manipulację celną, którą będzie można przeprowadzić na miejscu;
3) pozwoli towar nadchodzący w większych partjach wyjmować ze składów i clić częściami w miarę potrzeby, wobec czego ustanie konieczność uiszczania naraz cła za całe partje towaru. Motyw ten ma szczególnie doniosłe znaczenie przy imporcie surowców i półfabrykatów, w których wysokość zapotrzebowania ulega częstym wahaniom w miarę konjuktur produkcyjnych i różnych nie dających się przewidzieć przesileń gospodarczych (zastoje, strajki etc.);
4) pozwoli kapitał uwięziony w towarach importowanych w razie braku zapotrzebowania na te towary uruchomić zapomocą tranzakcji warantowych, zastawu towarów etc.;
5) ułatwi zwrot lub dalszą sprzedaż zagranicę importowanych towarów;

ułatwi ruch tranzytu przez Polskę etc.

Miastu naszemu przyniesie zakładanie składów tranzytowych nie dające się wprost przewidzieć korzyści przez wyzyskanie naszych doskonałych komunikacyj wodnych i kolejowych, zatrudnienie licznych rzesz bezrobotnych i wyrastanie nowych placówek handlowych — ściąganych do naszego miasta dogodnościami, jakie daje istnienie na miejscu składów tranzytowych.

Według otrzymanych przez naszą Izbę informacyj Toruń zdawna już upatrzony jest przez władze centralne jako jedno z niewielu zachodnich miast Polski, nadające się pod każdym względem do utworzenia w nim składów tranzytowych.

Czynniki miarodajne uważają za specjalnie wskazane utworzenie spółki o wielkich rozmiarach ze względu na to, że z jednej strony spółka taka jest w stanie dać rządowi i ogółowi należyte gwarancje moralne, z innej strony urządzenie i wprowadzenie takiego przedsiębiorstwa w sposób należyty wymaga wielkich zasobów pieniężnych;

Składy, posiadane przez dane przedsiębiorstwo urządzone być muszą w sposób odpowiadający wymogom kontroli skarbowo-celnej, tudzież rozporządzać muszą bocznicami kolejowemi;

Składy mogą być prywatne, t. j. do użytku tylko danej spółki lub, co jest stanowczo bardziej pożądanem, publiczne do użytku ogółu;

Składy tranzytowe muszą mieć specjalne urządzenia (zbiorniki etc.) na przechowanie towarów standartowych;

Rodzaje towarów przyjmowanych na skład powinny być z góry ustalone;

Spółka obowiązana jest do złożenia odpowiedniej gwarancji materjalnej, wymaganej przez Skarb Państwa.

Stwierdzić tutaj należy, że władze centralne bardzo przychylnie odnoszą się do aksji zakładania składów tranzytowych w dobrze zrozumianym interesie kraju i swoim własnym, gdyż instytucje te przyczyniając się do wzmożenia handlu zagranicznego, przejmują na siebie lwią część pracy, dokonywanej przez administrację celną.

Izba nasza przeprowadziła pertraktacje z władzami wojskowemi i miejskiemi o odstąpienie, względnie wydzierżawienie odpowiednich magazynów i terenów na cele składów zagranicznyeh i — co zaznaczyć należy z naciskiem — spotkała się z żywem zainteresowaniem i chęcią współpracy u powyższych czynników.

Na ostatniem zebraniu w tej sprawie, które odbyło się w Izbie dn. 23 b. m. wzięli udział Panowie Prezydenci Miasta i Rady Miejskiej oraz najwybitniejsi przedstawiciele miejscowych sfer gospodarczych i obywatelskich. Na zebraniu tem jednomyślnie postanowiono utworzyć konsorcjum ze współudziałem Miasta, które zajmie się wprowadzenie w czyn powyższej idei.

Protokół

III-go zebrania w sprawie składów tranzytowych w Toruniu,

które odbyło się w Izbie przemysłowo-handlowej w Toruniu, dn. 23 b. m. Obecni pp. Prezydent Miasta Michałek, prezes Rady Miejskiej Dr. Dandelski, mec. Tempski, Dr. Swinarski, Dr. Zapałowski, dyr. Olech, dyr. Wołczyk, dyr. Sebel, dyr. Bielski, Szymański, Kupczyk, Nalaskowski, Sobiecki.

Komisarz Izby, p. Czesław Buza, otworzył zebranie o godz. $6^1/_4$ po poł., witając obecnych

i dziękując pp. Prezydentowi Miasta i Prezesowi Rady Miejskiej za dotychczasowe gorące zajęcie sie kwestją utworzenia w Toruniu składów tranzytowych.

Przebieg dotychczasowych prac w tej sprawie referował Syndyk Izby, Dr. Raczyński.

Po ożywionej dyskusji, w której dało się stwierdzić jednomyślne zainteresowanie projektem:

1) uchwalono utworzyć T. z. o. p. z udziałem Miasta, celem prowadzenia w Toruniu składów tranzytowych;

2) wyłoniono komitet organizacyjny w następującym składzie: pp. Prez. Michałek, Czesław Buza, dyr. Wołczyk, Szymański, Dr. Raczyński; uchwalono zaprosić do Komitetu p. Dyr. Basińskiego;

3) zalecono komitetowi wdrożyć natychmiast rokowania z Miastem i Zarządem Wojskowym, celem wydzierżawienia wzgl. odstąpienia nieruchomości na cele składów tranzytowych;

4) uchwalono przeprowadzić rokowania z Miastem co do udziału Miasta w Spółce.

Po próbnej subskrybcji, która wykazała, że przyszła Spółka może liczyć na potrzebne kapitały bez trudności. Przewodniczący podziękował obecnym za przybycie i zainteresowanie, jakie dla sprawy okazali i zamknął zebranie o godzinie 8-mej wieczorem.

Sprawy celne.

Rewizja polskiej taryfy celnej.

W obowiązującej obecnie w Polsce taryfie celnej, ułożonej na wzór rosyjskiej taryfy celnej, okazał się z biegiem czasu cały szereg niedokładności w postaci coraz bardziej zaznaczających się nielogiczności między wysokością obciążenia celnego surowców, półfabrykatów i gotowych artykułów. Również i intensywny rozwój przemysłu polskiego, jaki zaznaczył się od chwili wejścia w życie pierwszej autonomicznej polskiej taryfy celnej, czynił w szybkim tempie taryfę tę coraz bardziej nieaktualną i spowodował konieczność ciągłych zmian w ustosunkowaniu poszczególnych stawek celnych tembardziej, że taryfa rosyjska, która posłużyła za wzór do naszej — nosiła charakter wybitnie prohibicyjny, użyczając wybitnej ochrony masowo w dawnej Rosji produkowanym surowcom i artykułom żywnościowym.

Braki w taryfie polskiej usuwano środkami doraźnymi w postaci rozporządzeń o ulgach celnych, zestawionych na podstawie opinji Komitetu ulg celnych, przekształconego później w Komitet celny, ciała złożonego z przedstawicieli Izb przemysłowo-handlowych i wszystkich wybitniejszych organizacyj gospodarczych całego państwa.

Polityka półśrodków konieczna była ze względu na ciągłe formowanie się tak struktury geograficznej, jak i przemysłowej państwa, który to proces jednakże poczyna dziś już wychodzić ze stadjum ciągłych niepewności i fluktuacji.

W należytem zrozumieniu tego faktu Komitet celny doszedł obecnie do przekonania, iż obraz gospodarczy kraju jest na tyle jasny i zwarty, by można obecnie przystąpić do prac nad reformą taryfy celnej. Specjalna Komisja wyłoniona z Komitetu celnego i działająca przy współudziale przedstawicieli zainteresowanych Ministerstw podjęła przygotowanie materjałów do opracowania nowej taryfy.

Celem ułatwienia prac Komisji, Ministerstwo przemysłu i handlu zwróciło się do naszej Izby z wnioskiem o przesłanie mu odnośnych wniosków sfer przez nas reprezentowanych najdalej do dnia 15 lipca b. r.

W wykonaniu życzenia Ministerstwa rozesłaliśmy do wszystkich znaczniejszych firm naszego okręgu kwestjonarjusz z wezwaniem do nadesłania nam w terminie do dnia 8 lipca b. r. swych uwag i wniosków z następującymi punktami:

1) poprawienie błędów drukarskich i redakcyjnych w taryfie;

2) wprowadzenie zmian w stawkach celnych (i nomenklaturze) w tych wypadkach, w których da się udowodnić nieracjonalne i uniemożliwiające produkcję ich ustosunkowania do poszczególnych surowców, półfabrykatów, materjałów pomocniczych (np. niższa stawka celna na wyrób gotowy niż wypada obciążenie tego wyrobu przez cła na surowce i materjały pomocnicze);

3) wprowadzenie zmian w stawkach celnych (i nomenklaturze) w tych wypadkach, w których wprawdzie niema wadliwego ustosunkowania ceł do siebie (p. 2), ale w których da się udowodnić niezbędność tych zmian dla umożliwienia danej gałęzi produkcji.

Prosimy niniejszem wszystkie firmy, również i te, któreby kwestjonarjusza nie otrzymały, o nadesłanie swych wniosków najpóźniej do dnia 8 lipca, by Izba mogła materjał należycie opracować i w terminie przekazać Ministerstwu.

Zaznaczamy, że w Izbie naszej nabyć można ostatnie wydanie taryfy celnej, obejmujące całość ryglamentacji obrotu towarowego i pieniężnego z zagranicą, tudzież tekst konwencji między Polską a Wolnem Miastem Gdańskiem.

Dział adresowy.

Polska sieć konsularna.

ARGENTYNA.

Buenos-Aires — Konsulat II kl.
adres: Entre Rios 181—U. T. 1595 Libertad,
okręg: Argentyna, Chili, Uruguay i Paraguay

AUSTRJA.

Wiedeń — Wydział konsularny przy Przedstawicielstwie
adres: III Renweg 1,
ades Biura paszportowego: Majerhofgasse 11. IV
okręg: Rzeczpospolita Austrjacka.

BELGJA

Antwerpja — Konsulat I kl.
adres: Avenue Izabelle 81,
okręg: Prow. Anvers, Flandre occid, Flandre orientale, Limbourg oraz posiadłości zamorskie.

Bruksela — Konsulat honorowy
adres: rue Stevin 128.

BRAZYLJA.

Kurytyba — Konsulat I kl.
adres: ulica 13 de Maio, Nr. 63,
okręg: Stany: Parana, S-ta Catharina, Matto Grosso.

Paiol-Grande — Agencja Konsularna,
okręg: Stan Rio-Krande-do-Sul.

Rio de Janeiro — Wydz. Kons. przy Poselstwie,
okręg: Stany: Rio de Janeiro, Sao Paulo, Minas Geraes, Espirito Santo, Bahia, Alagoas, Pernambuco, Parahyba, Rio Grande do Norte, Ceara Maranhao, Para, Amazonas oraz republiki: Boliwia, Peru, Equador, Columbia i Venezuela

BUŁGARJA.

Sofja — Wydz. Kons. przy Przedstawicielstwie,
adres: ul. Słowiańska 3,
okrę: Bułgarja.

CHINY.

Szanghaj — Generalny Konsulat Honorowy.
okręg: Chiny, Tybet oraz Sjam.

CZECHO-SŁOWACJA.

Praga — Konsulat I kl.,
adres: Smichów, Pałac Portheima,
okręg: Czecho-Słowacja z wyjątkiem okręgu Agencji bogumińskiej.

Bogumin — Agencja Konsularna,
adres: Hotel Lustig,
okręg: Zachodnia część Sląska Cieszyńskiego, Sląsk Opawski, powiaty: Hulczyn, Mor. Ostrawa Mistek, Nowy Iczin, M. Weisskirchen, Meseritsch, Vsetin oraz Słowaczyzna.

DANJA.

Kopenhaga — Wydział Kons. przy Poselstwie,
adres: Colbjornsensgade 28,
okręg: Danja.

Aalborg — V.-Konsulat Honorowy,

Aarhus — V.-Konsulat Honorowy,

Hasbe n/Bornholmie — V.-Konsulat Honorowy.

ESTONJA.

Rewel — Wydział konsularny przy Przedstawicielstwie,

FINLANDJA.

Helsingsfors — Wydział konsularny przy Poselstwie,
adres: N. Esplanaden 25a,
okręg: Finlandja.

FRANCJA.

Bordeaux — Konsulat Honorowy.

Harre — Konsulat Honorowy.

Lyon — Konsulat II kl.,
adres: 5 rue Dubois.

Marsylja — Konsulat II kl.,
adres: 4, B 19 des Chalets de Nice (coin Corniche 163)

Nicea — Konsulat Honorowy,
adres: 17 Boulevard Dubouchage.

Paryż — Konsulat Generalny,
adres: 5 rue Godot de Mauray.

Strassbourg — Konsulat II kl.,
adres: 21 Avenue de la Liberté.

JAPONJA.

Tokio — Wydz. Kons przy Poselstwie,
adres: Arabo, Zeimakubo 55.

JUGOSŁAWJA.

Belgrad — Wydział Konsularny przy Poselstwie,
adres: Kronska 58.

Zagreb — Konsulat Generalny,
adres: Boskowicowa 2.

KŁAJPEDA.

Kłajpeda (Memel) — Wydział Kons. przy Delegacji,
adres: Polangenstrasse Hotel Victoria.

(Dalszy ciąg nastąpi).

Czcionkami Drukarni Toruńskiej, T. A.